

værdig nok slet ikke nogen Hældøre. Alt i alt et interessant Bekendtskab — —.“

Dette Brev satte Jakobe i en vis Uro. I sit hurtigt afsendte Svar skrev hun, uden iøvrigt med et Ord at nævne Hofjægermesterinden eller hendes Søster:

„Der er en Ting fra vor Rejse, som jeg nu er en lille Smule ked af, og det er, at vi ikke fik talt noget mere sammen om det, der i Vinter, efter din Faders Død, beskæftigede dig saa meget og foruroligede dig lidt. Men Dagene var jo altfor korte, Tiden fløj fra os, og Kærligheden krævede sin Ret. Maaske vil du ogsaa sige, at der ikke længer var noget at tale om, at din Ensomhed havde gjort dig nervøs, — og det tror jeg selv. Desuden (ikke sandt, min Ven?) nu har vi jo fuld Fortrolighed til hinanden i alle Ting, og du vil aldrig mere søge at skjule for mig, hvad der optager dine Tanker. Det lover du mig, Per!

Herhjemme lever vi for Øjeblikket under et nyt Udbrud af teologisk Desperation og Forfølgelsessyge. Som jeg vistnok skrev til dig sidst, er Nathan nu vendt tilbage her til Landet, og det er, som om denne Begivenhed har vakt Panik i Præstelejren. Enhver Lejlighed benyttes i disse Dage til at tordne mod den ny Tid og dens Mænd. Endnu i aftes læste jeg i „Berlingske Tidende“ et tre Spalter langt Referat af en Sørgetale, holdt af en eller anden Stiftsprovst ved en eller anden Konferensraadsbegravelse i Frue Kirke. Jeg kunde have Lyst til at sende dig Bladet. Sjældnen har jeg læst noget saa oprørende dumt og arrogant. Naturligvis henflød den hellige Mand i Medlidenhedsgraad over „de ulykkelige“, der levede Livet uden Evighedshaab, og for hvem Døden kun var en Rædslens Pørt ud